

jeg, men ogsaa flere, med hvem jeg har confereret derom, ham saaledes, at det var tid nok dermed, naar Freden kom; har jeg feilet i denne Opfattelse, saa kan jeg forstikke, at det gjælder flere, thi jeg har netop talt med Adskillige derom, og de have Alle, ligesom jeg, været i Uvisshed om, hvorledes vi egentlig turde antage den ærede Krigsministers Mening; men jeg skal ikke nægte, efterat jeg har hørt ham idag, saa troer jeg at være kommen paa det Rene, og jeg er kommen til det Resultat, at, hvad Subcomiteen har indstillet, som fornemmelig i Hovedsagen stemmer med den ærede Krigsministers tidligere Mening; at det er noget ganske Andet, end hvad han nu agter at burde gjøre. Jeg skal ikke indlade mig paa de enkelte Punkter, da de, som sagt, ville blive besvarede fra andre Sider; men der er dog een Bemærkning, som fremkom igaar, som jeg særligt tryer at maatte gaae imøde. Den ærede Krigsminister yttrede saaledes, at de Foresatte ville vide at paasee de Undergivnes Larm; dertil maa jeg bemærke, at jeg ikke tvivler paa, at det er Hrr. Krigsministerens Mening; men jeg maa tillige erklære, at jeg ikke troer, det er skeet saa fuldt vel hidtil som det burde, og jeg vil bemærke, at Underclasserne, saavidt jeg kender dem, ingenlunde have den Tillid til den ærede Krigsminister, at de vente noget Væsentligt af Fremtiden, naar der ikke gribes ind fra anden Side end fra den, der nu staaer for Roret. Jeg skulder at fremlægge nogle Beviser for, at man ikke tidligere har paaført Underclassernes Larm, og, hvor nødig jeg vil opholde Forsamlingen, saa maa jeg dog bede den, da det for en væsentlig Deel falder sammen med hvad vi behandle og hvad vi ville faae at behandle, at det maa være mig tilladt med nogle Tal at godtgjøre min Paastand. — Den Plan, som eksisterede før 1842, skrev sig fra 1816. Dette var en Tid, mine Herrer! som de Alle vide, da hverken Europa eller Danmark var befængt af overspændte folkelige Ideer, en Tid, hvor Tyrkerne i Almindelighed men især vore Konger i en lang Arrække havde havt Enemagten. Thi vel var i denne lange Periode en Revolution gaaet for sig, men den var næsten atter forvunden. Hvad

der da skeete, tør man vel saaledes forudsætte ikke var noget Overilet — det var ikke Noget, hvorved de Undergivne bleve særligt begunstigede; det, som da blev tilstaaet dem ved den i 1816 givne Plan, var kun, hvad den bydende Nødvendighed paabød. Ved at gaae ud herfra, haaber jeg, at Forsamlingen vil være entig med mig i, at det er ganske mærkeligt at see, at Planen af 1842, istedetfor at stride frem med Tiden, istedetfor at stille sig i en mere folkelig Aand ved at forbedre Underclassernes Stilling i Forhold til Overclasserne, er ganske det Modsatte. Den stiller Overclasserne i et langt gunstigere Forhold ligeoverfor Underclasserne end den fra 1816. Jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde misbilliger eller vil udtale mig imod, hvad der er skeet til Fordeel for Overclasserne i Almindelighed eller enkelte Individider, men jeg vil kun herved give tilkjende, at jeg misbilliger, at man ikke idetmindste har ladet Underclasserne stride frem i samme Forhold som Overclasserne. Thi det være dem sagt, mine Herrer! at det ikke er nok, om De ville sige, at De arbeide i folkelig Reining, naar De, hvad Pengene angaaer, handle modsat. Saa vist som det er, at Danneisen behøver Midler, for at bestaae og gaae frem, saa vist er det, at dette gjælder forholdsvis for Underclasserne som for Overclasserne. Lade De altsaa Overclasserne skomme tilgode det, som Tiden kræver, og som alle Forhold føre med sig at være nødvendigt, naar enhver Ting er stegen i Pris — men lade De ikke Underclasserne følge med i samme Grad, saa forurette De dem, saa skade de hele Folket og Landet, og det er ikke mindre Landets end Underclassernes Sag, som jeg her taler.

Nu vil jeg tillade mig med nogle Tal at vise, hvorledes det er skeet, og jeg gjør det netop her, for at den ærede Minister kunde berigtige, hvis jeg i noget mindre Bigtigt skulde feile; i Hovedsagen er jeg forvisset om, at, hvad jeg anfører, vil være rigtigt. Jeg tør ikke opholde Forsamlingen med at gaae i Enkelthederne, men jeg vil kun summarisk angive, at ved Planen af 1816 var Officerernes Antal i Armeen ansat til 891 med et Gehalt af 373,920 Rbd., hvilket udgjorde for enhver Officer i Gjennemsnit 419¹⁰/₁₀₀ Rbd.